

който до смъртта си, казватъ, всѣка година идвалъ да почете надъ гроба на тѣзи народни мъченици, отъ кръвта на които изникна свободна България.

Подиръ като се отслужи заупокойна за падналитѣ герои и молебенъ за животъ, захванаха се народнитѣ гощавки и хора. Когато потеглихме назадъ, нови душевни вълнения ни обладаха. Съ истинско благоговѣние азъ се поклонихъ на гроба на падналитѣ мъченици и си казахъ, че, доклѣ съмъ живъ, не ще прѣстана да будя мисълта: младото българско юнашество да ходи на поклонение на „Бузлуджа“ и, ако старитѣ сж я обезсмъртили съ въздиган то надъ скжпитѣ юнашки останки двѣ мраморни плочи, то вие, млади мои читатели и читателки, надежда и слава на майка България, направете отъ Бузлуджа мѣсто на ежегодно всенародно сборище, въздигнете великолѣпни гранитни паметници и съ златни букви напишете за назидание на грядущитѣ поколѣния:

„Тозъ, който падне въ бой за свобода,

„Той не умира.

